Ч. 110. Четвер 20 мая (2 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа скликаня галицкого сойму. — З Делеґаций. — З балканьского півострова. — Американці в Танґері. — Росийско-японьска війна).

Краківский „Czas“ доносить, що після дотеперішних диспозиций сойм галицкий буде скликаний 20 вересня.

На оногдашнім повнім засіданю австрийскої делеґациї промавляв між иншими дел. Евг. Абрагамович і домагав ся, щоби заряд войсковий заспокоюючи потреби войска, купував безпосередно у продуцентів а в тій цїли достави повинні бути поділені на дві части, першу з реченцем достави до 15 жовтня а другу на зиму. Дальше обговорив бесїдник справу ремонт войскових в Галичині. Галичина, казав бесїдник, єсть одиноким краєм, де годівля коний веде ся не для збитку, однакож єсть обава, що і ся галузь годівлї не удержить ся. Бесїдник домагав ся, щоби при кождій дивизиї була окрема комисия для оцїнки шкід, яке робить войско на полях підчас вправ, щоби населене рільниче звільнювано підчас жнив від служби войскової та щоби змінено процедуру войскову.

Дел. Длужаньский промавляв за заосмотренем вдовиць і сиріт по войскових, сбговорював справу шкід пільних, роблених войском і уживаня сільских коний до підвод підчас жнив, коли они найпотрібнїйші.

Вчера радила австрийска делеґация над войсковим екстраордінарієм. Против тогож промавляв дел. Фр. Гофман, вказуючи на економічне положене держави. Дел. Ебенгох вказував на то, що з виїмкою Туреччини, Болгариї, Румунії, Сербії і Портуґалії у всіх иниших державах тягарі військові суть два рази так великі як в Австриї.

В Константинополи говорять голосно, що місия Мунїра-баші до болгарского князя не удала ся і кн. Фердинанд не поїде до султана в гостину. Причиною того має бути то, що коли кн. Фердинанд послїдним разом заповів був свою гостину в Константинополи, султан казав єму відповісти, що повинен чекати на запрошене від него.

О сербско-болгарско-чорногорскім союзі якось не чувати нічого крім заперечень. Із сербскої сторони іменно доказують, що союз, який настав межи Сербією а Болгариєю, єсть чисто економічний і не має ніякого значіня політичного а тим самим єго вістре не може бути звернене против ніякої держави. Мимо того нема сумнїву, що в тім союзі єсть тайна рука росийска, котра, тепер коли Росия занята на далекім всходї, старає ся в сей спосіб забезпечити від небажаного за сьмілого кроку зі сторони Австро-Угорщини на Балканї, а то тим більше, що відносини межи Австро-Угорщиною а Анґлією (куди мимоходом сказавши виїзджає Архікн. Франц д'Ест) зачинають дуже дружно укладати ся, що викликує в Росиї обаву якоїсь несподїванки.

Маврийский розбишак Раісулї, котрий близько Танґера зловив одного Американця і одного Анґлїйця, поставив за услівє виданя обох, щоби Анґлія і Америка заґарантували єму і єго спільникам безкарність зі сторони Марокка, щоби султан усунув свої війска з провінциї Танґеру а єму полишив власть в сій провінциї та щоби заплачено єму великий окуп. Президент Розвельт і секретар державний Гай відкинули то жадане а полуднева атлантийска ескадра зложена з 3 кораблів одержала приказ відплисти до Танґера; также і европейска ескадра зложена з 3 кораблів одержала приказ відплисти з Азорских островів до Танґера.

Вість про битву під Кінчов, як здає ся, не зробила великого враження в Росиї. Росийска праса бодай відмавляє занятим позициям більшого значіня стратеґічного, а то длятого, що Росияни тут нїби то не дуже сильно були укріпили ся задля того, що тоті позициї можна острілювати також і від сторони моря. Тепер, кажуть, приходить черга на Порт Артур, в котрий вложено сотки мілїонів не на то, щоби єго держати під склянною банею. Аж вій-

4)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

Коли вітер трохи утишив ся і випогодило ся, тоді і Димі і всім иншим подорожним ставало лїпше і на кораблі заводило ся веселїйше житє. Тоді виходили подорожні з третої класи на передний поклад, якийсь довгоногий Мадяр починав грати на флєтї, один молодий Німець грав на скрипці, а прочі молоді люди брали шведскі панни і крутили ся в танци осторожно, виминаючи всїлякі ланцухи і линви. І далеко по океанї лунали звуки музики, а филї співали разом з ними і дразнячись викидали білу піну до гори, а дельфіни танцювали довкола корабля і старали ся переганятись. І весело і сумно робило ся чоловікови на той вид на серци.

Але Дима і Чех сідали тоді десь в якімсь кутику, кликали до себе ще якого Анґлїйця або по анґлїйски говорячого Німця і Дима учив ся говорити. Анґлієць говорив до Німця, Німець до Чеха і аж той повторяв то Димі. Передусім очивидно научив ся по американьски числити; відтак дізнав ся, як називає ся ніж і хліб, дальше плуг, кінь, дім, пивниця і церков. То всьо списував собі і відтак добре вивчував ся на память. Хотів учити і Матвія, але тому тяжко ішла наука. Одиноке анґлїйске слово, яке собі затямив, було three, бо й по руски значить оно „три“.

Відтак спитав Дима старого Чеха і про волю. — То — сказав той — така мосяжна фіґура, уставлена на однім острові. Она стоїть там, висша як всї найвисші доми і церкви і піднимає руку в гору. А в руці держить факлю, що далеко сьвітить понад море. В середині єї суть сходи, тамтуди можна вайти аж на гору в голову фіґури і в єї руку підняту до гори. Вечером в чолї фіґури і у факли сьвітять сьвітло і оно сьвітить так ясно як місяць, або й яснїйше. Отже тоту мосяжну фіґуру прозвано „волею“.

Дима передав ту розмову Матвієви, однако їм обом видало ся, що то пояснене такоже невірне; один сказав: „взаїмно себе ошукують“, а другий: „фіґура, що сьвітить“. І Матвій, не знаючи сам чому, мусів все думати про старого прадїда Лозиньского-Шуляка, що полишив єму сьвяте письмо. Коли прадїд умер, був Матвій ще дитиною; але він пригадував собі ще неясно на єго оповідане про старі часи, про козацкі війни і їх вільне житє десь там на степах над Днїпром... І тепер та минувшість з'являла ся перед єго очима, як спомин на дивний сон, про який розповідав прадїд, з цїлою своєю дикою свободою... „Тоді, коли чоловік стрітив Татарина або кого иншого... Ну, тоді значило: кому Бог поможе, той побідить“ — ті прадїдові слова часто єму нагадували ся. — „Отже що“ — гадав він собі — „і тоді один другого ошукував“... Відтак пригадав собі, що люди були кріпаками. А відтак прийшло „увільнене“... Але волї ніколи не було. Єму закрутило ся в голові, гадки мотали ся, але в души полишило ся все таки нерішене питане.

IV.

Семого дня упала на море страшенна мрака. Така мрака, що видавало ся, немов би корабель опирав ся о білу стїну і що ледве можна було чути плескіт тихих тепер филь океану. Кілька разів переплывали попри сам корабель якісь морскі трави і Лозиньский гадав вже, що они доплывають до Америки. Але Дима довідав ся через Чеха, що то лише середина океану. Лише що звідси недалеко на полудне є мілина. І тут стрічає струя, що іде з полудня, піскову лаву та пливе дальше на північ, але в дорозі натикає ся на зимну струю з півночи. Звідси така постійна мрака на тім місци.

Корабель плив поволи, парова свиставка голосно і жалібно відзивала ся а голос єї відбивав ся від мрачної стїни, як відгомін в густім лїсї. Всім було якось страшно і неприємно.

В тім часї помер один чоловік на кораблї. Казали, що він прийшов вже недужим на корабель; третого дня єму погіршило ся і єго покладено в окремій каюті. Там доглядала єго дочка, молода дівчина, котру Матвій кілька разів бачив з заплаканими очима і за кождим разом стискало ся серце в єго широкій груди. Аж вкінци, саме в часї, коли корабель поволи плив крізь густу мраку, розійшла ся поміж

на показує, яку вартість мають кріпости. Після непотвердженої доси вісти командантом войска під Кінчов мав бути сам ґен. Штессель, командант Порт Артура, а до бою ставала там головна часть залоги. Після японських вістий мала Росия стратити в сїй битві около 2000 людий. З другої же сторони доносять, що комендантом був ґен. Фок, під котрого командою стоїть т. зв. офензивна залога. Додати ще потреба, що Японці заняли вже також місцевість Талієнван коло Дальнего, але сам Дальний, здає ся, ще держить ся.

Новинки.

Львів дня 1-го червня 1904.

— **На погорільців Динова** уділила Президия ц. к. Намістництва 8000 К запомоги.

— **До ґімнастичних філїй львівского „Сокола.“** Одержуємо до поміщеня отсе письмо: При нагоді сокільского концерту у Львові 4 червня відбуде ся на другий день в недїлю 5 червня о пів до дванайцятої в сали „Сокола“ Підвале 7, нарада над моделем сокільскої ноші, який предкладає комисия ношева на підставі розписаного конкурсу. Щоби остаточно порішити крій, краску і окраси, упрашає ся Старшини Дружних філїй сокільских, щоби вибрали делеґатів і вислали їх до забраня голосу в тій важній справі.

— **Утїкли з вязниці.** Онгди вечером утїкло з слїдчої вязниці у Львові при улици Баторого трех вязнів, звістних злодіїв, а то: Якоб Дістлер, Тома Загородний і Вольф Боґен, всї три обжаловані о цїлий ряд крадежий з вломом. За примїром Верхолка обдумали плян, котрий їм цїлковито удав ся. Розбивши решітку вентилятора і виломивши перегороди, дістали ся на під. Там повязали кільканайцять простирал і сїнників і звязавши в той спосіб линву на 20 метрів, перейшли подом на сторону сусїдного будинку ґімназиї, де їх варга не могла бачити і там привязавши линву з простирал до комина, спустили ся на подвіре ґімназиї, звідтам дістали ся на подвіре сусїдної школи реальної, а вкінци на подвіре реальности ч. 9 при Бернардиньскій площи. Була вже 11 година в ночи. Сторожиха тої каменицї випустила їх на улицю. Слїдство викрило, що сторожиха була зі злодіями в змові. Доси злодіїв не зловлено.

— **Убийство в Бережанах.** В недїлю коло години 12-ої в полудне, коли люди вертали з церкви і з костела, якийсь челядник пекарский напав на сина господаря з передмістя „Адамівка,“ Курилця і пхнув его кілька разів ножем в груди. Курилця відвезено до шпиталю, де по кількох годинах помер. Убийника арештовано. Причиною злочину має бути суперечка о 4 корони, котрі убийник мав програти в карти до Курилця.

— **Пригода з автомобілем.** В Нікляcдорфі коло Лубна скочив ненадійно якийсь пес до автомобілю совітника суду краєвого д-ра Гогенбурґера, в наслїдок чого дізнала ушкоджень керма й автомобіль влетївши на дерево, вивернув ся до рова. Всї їздці вилетїли із автомобілю і через довший час лежали безпритомні, потерпівши значні ушкодженя тїлесні. Др. Гогенбурґер зломив праву ногу. Злощасних спортовців відвезено до шпиталю в Лубнї а відтак по нерпім засмотреню до Ґрацу.

— **Ориґінальний страйк.** У Відни застрайкували в суботу будівельні підприємцї і виповіли службу 50.000 робітникам. Заходом п. Мінїстра торговлї відбула ся в недїлю конференция в цїли поєднаня обох сторін. По 3-годинній нарадї ухвалено предложити внесене на зборах як підприємцїв так і будівельних робітників, аби платня для мулярів в сїм роцї виносила 3 К 80 с а платня инших робітників занятих при будовах остане та сама.

— **Огнї.** З Порохника доносять: В ночи на 30 мая згоріли в Порохнику три доми. В однім була крамниця „Кулка рільничого,“ а прочі жидівскі склепи. Майже нїчого не вратовано. Жидівскі доми не були обезпечені. Огонь зайняв ся в хатї різника, де вудили ся шинки на ярмарок. Четверта хата ушкоджена майже до половини; в нїй була читальня „Просьвіти,“ але ся обезпечена в „Днїстрі“ на 2000 К. — В Зеленій коло Грималова згоріли в ночи на 26 мая три доми, а в хатї Томка Токарчука, де вибух огонь, найшла смерть цїла родина Токарчука, зложена з сїмох осіб. — В Радчім коло Станиславова знищив огонь 14 господарств. — В Чернелици згоріло онгди 5 селяньских загород з всїма припасами збіжа. Шкода виносить около 6000 К.

— **З Ярослава** пишуть: Дїлимо ся з нашими П. Т. Добродіями веселою вістию, що роботи около бурси ім. сьв. Онуфрея в Ярославі вже на докінченю, так що в новим роком шкільним будемо могли помістити учеників бурсаків у своїй власній хатї! Завдячити се маємо по більшій части П. Т нашій суспільности, котра своїми щедрими датками зволила допомогти нам до звершеня сего так важного на наші обставини дїла! Однак мимо того ми ще осьміляємо ся і на будуче поручити нашу молоду інституцию ласкавій памяти П. Т. Родимців, позаяк до цїлковитого еї викінченя і урядженя треба ще богато гроший, а у нас вже всякі можливі фонди вичерпані, натомість довги вже тепер виносять більше чим 20.000 К. Тому уклінно просимо: П. Т. Родимцї, як зволилисьте ласкаво допомогти звершити розпочату будову, так зволїть ласкаво допомочи поставити еї на сильних основах! При сїй нагодї маємо честь запросити всїх П. Т. членів бурси ім. сьв. Онуфрея на загальні збори, котрі відбудуть ся дня 14 н. ст. червня 1904 о 3 год. по полудни в канцеляриї гр.-кат. приходства. На дневнім порядку справа зміни статутів і затягненя довгу на реальности бурси. — Від видїлу бурси ім. сьв. Онуфрея в Ярославі: *о. Ів. Хотинецкий*, предсїдатель; *о. К. Хотинецкий*, секретар.

† **Померли:** Василь Флюнт, учитель в Старім Коблї під Самбором, дня 17 мая, в 37-ім роцї житя; — Викентий Долиньский, секретар суду у Львові, дня 29 мая, в 61-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 31 мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·75; жито 6·30 до 6·50; овес 5·50 до 5·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·50; ріпак 9·20 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·25 до 5·75; бобик 5·75 до 6·25; гречка 6·75 до 8·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

подорожними вість, що той хорий чоловік помер...

І справдї всї на корабля відчували близькість смерти.... Подорожні притихли, лїкар ходив поважний і насуплений, капітан нараджував ся з своїм помічником і відтак на другий день похоронено покійника в мори. Его обвинено в біле полотно, до ніг привязано єму зелїзну кулю, якийсь пан в довгім чорнім сурдутї з широким білим ковнїром, що після думки Матвія цїлком не виглядав на сьвященика, змовив молитву, відтак покладено тїло на дошку, дошку піднято у гору і по кількох минутах гробової тишини роздав ся плескіт.... Рівночасно хтось голосно скрикнув, молода дївчина кинула ся до краю корабля і Матвій почув вимовлені голосно в рідній мові слова: „Тату, тату!“ Між тим корабель тихо відплив від того місця, а филї сплили ся там з білою мракою в одно. З покійника не лишило ся слїду.... Мрака здіймала ся за кораблем немов непрозрачна стїна і мрака заступила дорогу на передї, а парова свиставка вила і стогнала, немов би плакала над сумною людскою долею....

Але вскорі та смерть задля инших подій забула ся.... Того самого дня ледве спасло ся мале вітрильне судно перед кораблем, що трохи на него не наїхав. Але то було ще нїчого. Люди на суднї махали капелюхами і сьміяли ся, а були не дальше як яких пять сяжень. Мали на собі кафтани з цератового полотна і дивні капелюхи на голові.... Иншим разом було би ще щось гіршого лучило ся. Серед білого дня капітан нагле замітив щось в білій мраці. Пароxід вдержано, відтак почав він плисти назад, немов би утїкав перед кимсь, що порушав ся там в мраці. По якійсь хвили корабель знов задержав ся і ждав. І тодї побачив Лозиньский нагле в горі щось таке як мрачна хмара з блищачими краями, воздух став зимнїйший і повіяв острий вітер. Корабель звернув в бік і тихо посунув ся немов би крадьком на літо в густу мраку. Але то, що лишило ся праворуч, не була хмара, лише ледова гора. Лозиньский не хотїв вірити власним очам, що можна бачити нараз таку силу леду. Але то бачили всї. На корабли стало тихо, навіть труба обертала ся обережнїйше і тихійше. А гора поплила тихо, хитаючись, аж цїлком зникла, немов би розплила ся в густій, білій як молоко мраці....

Оба наші Лозівці і Чех поздоймали зараз шапки і перехрестили ся. Але й они вірять в Бога і молять ся і коли корабель дальше поплив, станув той молодий в чорнім сурдутї з білим ковнїром (нїколи в сьвітї не сказав би нїхто, що то сьвященик) з громадкою людий на передї корабля і почав голосно молити ся. І люди молили ся з ним і співали якісь піснї і побожний спів змішав ся з голосним, жалїбним свистом машини, що знов посилала знаки перестороги, а мрачна стїна знов їй відповідала, але ще жалібнїйше і ще глухійше...

А море було тихійше і тихійше і лизало стїни корабля, немов би хотїло просити людий о прощанє....

Жінки ще довго відтак плакали і не могли втихомирити ся. Найбільше жаль було Лозиньскому молодої сироти, що сидїла осторонь і закриваючи лице кінцем своєї вовняної хустини, плакала як дитина. Він вже сам не знав, як то стало ся, але приступив до неї, поклав свою тяжку руку на еї плече і сказав:

— Дай спокій, не плач так, мала, Бог милостивний.

Дївчина отворила свої синї очи, поглянула на Лозиньского і сказала:

— Ах! Як не маю плакати.... Тепер їду сама в чужину. Дома померла мати, тут на корабли отець, а в Америцї маю десь братів, але де они, не знаю.... Самі погадайте, яка моя доля!

Лозиньский постояв хвильку, поглянув на неї і нїчого не сказав. Він не любив пустого говореня, а й его власна доля була так само незавидна. Лише від тої хвилї, куди би не ходив, де би не сидїв і щоби не робив, завсїдно гадав о тій дївчинї і нїколи не спускав еї з очий.

І зараз тодї сказав собі Лозиньский: „коли я там в широкім незвістнім сьвітї найду моє щастє, то оно буде й твоїм. Бо чоловік все хоче щось любити, а найбільше тодї, коли жиє на чужинї“.

V.

Дванайцятого дня їзди почали люди збирати ся на передї корабля, немов мурашки на плаваючім куснику дерева, коли вітер жене его до берега розлившої ріки. З того здогадали ся наші Лозівці, що американьска земля мусить бути вже недалеко. І справдї побачив Матвій перший, що мав бистрі очи, що по правій сторонї здіймає ся щось понад морем мов біла голка. Она чим раз більшала, а вкінци вже добре було видко, що то була біла лїхтарня морска. По мори увихали ся сюди й туди човна з вітрилами, білі пароходи з вікнами як в якім домі і малі, дивно збудовані парові човна, яких Лозівцї ще нїколи ие бачили. А там далеко в синїй мраці виступало поволи щось блискуче, біле і розширяло ся та ставало чим раз пестрійше. Дальше появили ся порослі деревами острови, а відтак показала ся

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон, 1 червня. Японьске посольство одержало коротку депешу, що Японці заняли місто Дальний.

Льондон, 1 червня. Друга обширна депеша, що наспіла до тутешного японьского посольства, доносить, що скоро лиш Росияни вийшли з Дального, ватаги розбишаків напали на місто і порт та почали рабувати і убивати. Вслід за розбійниками вступили японьскі войска, прогнали розбійників з міста і взяли жителів та чужих в оборону перед розбишаками, котрі між иншими убили одного висшого урядника чужої держави.

Льондон 1 червня. Потверджує ся, що всї пушки здобуті Японцями під Кінчов суть в зовсїм добрім станї і можна їх ужити у війнї.

Льондон 1 червня. Куропаткін має розпочати марш на полудне і піти освободити Порт Артур від облоги. Тут однак дивлять ся на то скептично і не вірять тому. Припускають, що Куропаткін дїлає з висшого приказу против власного переконаня, бо похід єго на Порт Артур не має ніякого вигляду, а виставляє єго на то, що Японці можуть напасти з заду на росийске войско та відтяти єму відворот.

Токіо, 1 червня. Бюро Райтера доносить: Росияни чим скорше уступають з Дального. Они хотїли знищити ціле місто. Японьскі патрулї донесли, що Росияни знищили в Дальнім касарні, маґазини, бюра зелїзничі і телеґрафічні. В руки Японцїв дістало ся 200 зовсїм добрих ваґонів. Росияни знищили бульварі почтові а вїзд до пристанї затарасували затопленими кораблями.

Токіо 1 червня. Ґен. Оку доносить, що відділ японьского войска обсадив вчера місто Дальний. Звиш 100 склепів, касарні, уряд телеґрафічний і дворець були ушкоджені, знайдено також около 200 зовсїм добрих ваґонів; зато всї мости на зелїзници близько міста знищені. Доки суть ненарушені а при входї до них затоплено малї пароходи.

НАДІСЛАНЕ.

В сім тижни
можна оглядати

І Н Д И Ї

в Хромофотоскопі
ПАСАЖ МИКОЛЯША.
— Вступ 20 с. —

Мід десеровий курацийний з власної пасіки, розсилаю в міцних коробках 5 клґ. лиш **6 кор.** франко. **КОРІНЕВИЧ** ем. учит. Іванчани.

— „Краєвий Союз кредитовий“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ уморення позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

узка кінчина землї в білим піском. На тій кінчинї чути було якийсь гамір і стукіт а з високого комина добували ся хмари чорного диму.

Дима торкнув Матвія ліктем.

— Бачиш? Чех говорив правду.

Матвій поглянув перед себе. А там здоймала ся високо, високо, понад найвисші щоглї найбільших кораблїв великаньска жіноча статуя з піднесеною рукою. В руцї держала факлю, котру простягала до тих, що прибували з Европи до великого американьского краю.

Пароміл плив поволи поміж всїми тими кораблями, котрі мов воднї хрущі кружляли по мори на всї сторони. Сонце зайшло, але місто було все близше і близше, доми ставали чим раз більші, довгі ряди сьвітел заяснїли, а їх відблеск дрожав на водї, по мори у всїх напрямах перебігали також сьвітла, а й в горі немов під небом також щось сьвітило. Небо стало темне, однако відбивала ся на нїм високо, високо густа сїть великаньского моста. Великі доми, високі на шість і сїм поверхів, стояли глубоко під мостом на березї; фабричнї комини не досягали своїм димом до него, а він висїв над водою від берега до берега і великаньскі пароходи перепливали попід ним, немов би були маленькими човнами, бо то найбільший міст на цїлім сьвітї.... То було по правій руцї; а по лївій здоймала ся цїлком близько стать женщини, а на єї чолї заяснїла золота корона безлїчию ясних звізд.

Лозиньскому стиснуло ся серце від страху. Аж тепер порозумів, що була то Америка, на березї котрої гадав він стрітити Лозиньску. Він гадав, що она буде тут денебудь сидїти з своїм клунком. „Боже, Боже — гадав Матвій. — Атже чоловік тут немов голка в траві, або як капля в мори....“ Пароход плив вже які дві години вздовш берега попри будинки і площі, а місто все ширшало і ширшало, появляли ся все нові улиці, доми, ряди сьвітел.... І від берега крізь шум парової машини доносив ся гамір великого міста. То звучав як утомлений віддих якого великана, то як гнївний воркіт і погроза. То знов віє і шумить як вітер в степі, то говорить тисячами голосів....

Лозиньский приступив до Анни, молодої дївчини, з котрою пізнав ся і сказав:

— Держи ся мене і Дими, мала. Бачиш, що тут дїє ся в тій Америцї. Боже заступи і сохрани!

Дївчина вхопила єго руку і заки заклопотаний Матвій похопив ся, поцїлувала єго. Бо бідна сирота була тою Америкою ще більше налякана, як сам він.

Пароход полишив ся на ніч в пристани і нїкого не випустили перед раном на берег. Подорожні сидїли довго на покладї, відтак найбільша їх часть пійшла до своїх кают спати. Лиш ті не спали, котрих так як наших Лозівцїв лякала незвістна судьба в чужім краю. Дима впрочім заспав перший на лавцї, де сидїли. Анна сидїла довго коло Матвія і часами чути було єї тихий боязливий голос. Лозиньский мовчав. Відтак заспала і Анна, склонивши утомлену голову на свій клунок.

Лише Матвій пересидїв цїлу темну ніч не сплячи, аж сьвітло на голові жіночої статуї погасло і в филях відбила ся сходяча зоря....

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де єще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

Головна

Аґенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цїнах оригінальних.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччього* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ївіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).